

Jag heter Joel.

Jag är 64 år.

E: Var jobbar du?

Ja, det är ju svårt att svara på. Jag är ju nästan överallt. Jag har ju städfirman. Eller jag, nu är det ju min bror som håller på och tar över. Men jag har ju haft städfirman i alla år. Och sen är ju vi på olika företag. I stort sätt, ja, nästan alla. Det är lättare att tala om dom vi inte har än dom vi har.

....

När jag börja då -56, då min pappa tog över så fanns det ju inga städfirmor. Utan han var den som började själv på entreprenad åt Slakteriförbundet. Och sen har det bara utvecklats. Och sen då kan man säga, för 20 år sen började det komma städfirmor mera. Eftersom vi är så specialiserade, vi går ju inte ut och tar för oss nån annanstans, vi bara jobbar med slakt- och livsmedelslokalerna...

Vi jobbar bara i Slakthusområdet. Det finns ju egentligen inget annat, så vi är bara här. Det har funnits nån firma inne på Söder, ett par stycken och ute i Jordbro nån, men dom har ju försvunnit. Så allt är i princip innanför området.

E: Din far... Tog han över efter sin far?

Nä, egentligen var det så att han hade en kamrat som var anställd på Slakteriförbundet. Och på den tiden gick man ju och sopade och städade omkring överallt, det var ju så i hela samhället. Och sen, nu vet ja ju inte anledningen, då var han härifrån en tid, och då hjälpte min pappa honom, och på så vis blev det att han tog över. För på den tiden hade han lastbil också, en sopbil då. Som stod härute, och då tippade man ju soporna direkt på flaket och så körde dom det på tippen. Så han hade det också. Å... han blev ju bara kvar här. Sen fortsatte det. Jag har tagit över och fortsatt.

A: Men, har du jobbat med något annat eller har du jobbat här hela tiden?

Jag har jobbat, fjorton dagar har jag jobbat med ett annat jobb. Jag är utbildad svarvare, det var ju så när jag gick i skolan, att då var det egentligen industri som gällde. Det gällde då att man skulle utbilda sig, läsa. Men, så jag slutade skolan och sen utbildade jag mig, sista året då, istället för att gå i nian, så gick man yrkesutbildning. Så jag blev svarvare å så fick jag jobb nere i Årsta och jobbade där i fjorton dar. Så sa jag aldrig, jag går aldrig dit igen. Jag gick inte dit och hämta lönen en gång. Det åkte en kusin och hämta till mig. Så roligt tyckte jag att det var då med att stämpla in och så där då va.

Men jag hade ju gått här och jobbat sen ja var liten, var ju med jämt. Det var en annan typ av jobb. Tungt.

Ja, det här är tungt. Och då var det ju ännu tyngre. Då hade vi ju inga högtrycksmaskiner inte, då gick vi för hand och kasta ut tvättmedel. Vi blanda i balja som vi kasta ut och sen gick man med en piassavakvast och skura o... Det fanns ju bara kallvatten. Fanns det varmvatten räckte det kanske en halvtimme sen var det kallvatten och sen fick man vänta och göra nå annat då. Barkjärn hade vi, det finns ju idag med, då gick vi med sånt och tog bort talg och sånt, så va. Å blodet, fick man lov att torka, lägga i vatten, skura. Idag är det annat, idag har man ju högtrycksmaskiner.

E: Har ni några kvinnliga anställda som jobbar som städ...?

Nä... inte som städ som håller på med den typen... men vi har ju kontor. Vi måste ha vissa kontor och omklädningsrum när man så att säga får hela paketet. Men inte som är nere på golvet. Det är tufft.

E: Men har du jobbat på golvet?

Hela tiden. Kontoret har min fru skött om, så att säga. Jag har tagit hem papperna å sen så har hon suttit och gjort det på kvällarna, och gjort det så här på helger. Jag har alltid velat va på golvet. Så alla företag vi har startat, så när vi har fått nå nytt, så har jag fått gå in, kört en månad själv först för att lära mig allting. Alla eventuella tokigheter som kan vara, och vet hur firman vill ha't, sen kan jag ta in en anställd, som jag lär upp, och då vet jag. Så då kan han aldrig ringa till mig och säga, det funkar inte, det går inte, för jag vet om det går eller inte. Utan alla jobben har jag gått igenom så att jag kan dom. Så de inte ska kunna komma och säga att det går ju inte. ... Det har passat mig bra.

....

A: Vilka tider jobbar ni?

Man kan säga att vid tre börjar vi, de flesta, nånstans mellan tre och fyra. Sen kör man tills... ja, det är lite olika, mellan åtta, tio. Vissa kör till ett på natten. Det är lite olika jobb va. Det är nästan samma tider alla dar. Fredagar är lite bättre. Sen har vi lite jour. Det är två stycken som börja sju i morse. De blir så där extrajobb när det är nåt va. Men huvudarbetstiden är nog mellan tre till åtta kanske... Vi jobbar helger med, men då är det inte så mycket. Det är bara vissa som jobbar, några firmor.

A: Hur ser din arbetsdag ut?

Ja... jag får väl ta det som jag gör idag eftersom jag håller på att trappa ner, så att. Men normalt så ser det ut så att, jag börjar nånstans mellan ett och två, då åker jag hit och så träffas vi och gör iordning. Det kan va fel på grejer, det ska lagas en maskin eller nånting. Vi kör ut tvättmedel till dom. Sen börjar vi så att säga runt tre och sen kör vi på. Och som idag var det en som ringde sig sjuk, Ja, och då har man ju ingen som man bara kan hämta utan då får någon ta det, och idag blir det min bror och en av hans söner som får ta det. Dom får ta det sen när dom är klara med sitt jobb. Så att det bli ju så. Vi är ju i alla fall 20 man. Det blir för dyrt att ha en extra som bara i fall att, men det är alltid nån borta när vi är så många. Men det knallar på.

Jag äter när jag kommer hem. Om jag kommer hem sex idag eller halv elva, det spelar ingen roll, jag äter när jag kommer hem. Eftersom våra jobb är beting. Vi har en yta och den ska göras ren. När det är klart är det bara att gå hem.

Vi har overall, eller ja, vi har garvställ över, och så stövlar, å så gummikläder, förkläde, byxor.

E: Du har hållit hela vägen?

Man har ju ätit mediciner så att man slipper med all värken. Men liksom, det tar ju så mycket. Fallande kyla hela tiden, och så är det varmvatten hela tiden, fukten som blir va, och sen det där hårda, och vi går ju med gummistövlar jämt, så det tar ju ordentligt emellanåt, det gör det. Men, det är ju en vana, men det gäller att sköta sig däromkring när man är ledig istället. Så det, ah... det funkar bra. Vi är nöjda.

Det bästa med mitt jobb. Ja, jag vet inte. Jag är nog ganska gift med mitt jobb. Jag skulle helst velat ha bott ahhhh ... ja, HÄR.

Jag är uppväxt här bakom, Tallkrogen.

A: Hur har området förändrats?

Ifrån början, ja, det är klart att det var tungt. Det har ju blivit mycket förenklingar med alla maskiner och allt. Men jag vet inte, atmosfären har nog inte blivit bättre. Utan det var mycket trevligare förr.

E: Hur, på vilket sätt trevligare?

Man kände alla. Det var öppet allting och man träffades ute. I princip var det väl kanske inte lika mycket folk som det är idag, det var kanske fler folk just på själva arbetsplatsen, men nu är det ju så mycket företag, det var nog mindre företag egentligen. Men annars, det var öppet, man träffades, man åkte dit å... Då fanns det ju butik också. Det är inte så många år sen han slutade. Då låg den uppe vid tunnelbanan, mitt emot korvkiosken där. Och alla trodde det var mycket bättre varor där. Men det var ju samma varor som gick överallt.

Kan det va det -94 man slutade slakta i området. -92, -94, nån gång där i början av 90-talet. För jag jobbade i Slakthallen, -85, -86 slutade jag nog. Och sen gick det... ja, jag skulle tro runt, i början på 90-talet.

Utvecklingen av området idag? Nä, det här tycker jag är skit, tycker jag egentligen va. Jag förstår att det måste utvecklas allting, det är ju så, men jag tycker på nåt sätt att stäng in det här som nåt speciellt, nästan som nåt museum alltså. Jag tror inte att det luktar nåt speciellt här. Det gjorde det förr kanske när det var öppet allting, och när det slaktades och sånt va. Men idag så. Jag tror inte det luktar nåt speciellt. Så var det när bankgirot flytta hit, å då börjas det gnällas, å det luktar här. Och det var hemskt.

Förr var det öppet. När jag börja jobba, då hade man sån lastkaj man åkte nerför. Så lasta på flaket som låg jäms med och så kasta man ju grisarna och det på flaket direkt. Man lasta som i trappsteg för att fylla på. Och det var helt öppet. I bästa fall la man en presenning över som åkte in i stan och det. Så det är borta helt. Det är ju tillslutet idag. Du ser ju inget kött över huvud taget.

Ja, det gick djur här när jag var liten. Då fanns det fållor här borta. Där... eller där Korvcashen ligger. Det var själva ladugården. Där stod djuren. Så jag vet inte om det fortfarande finns nån, jag vet ju inte hur det ser ut inne idag där men det var liksom en lagård med rännen emellan. Det fanns allting. Så ledde dom ju djuren över till slakten i Förbindelsehallen. Så den ingången vi korvkiosken, där var intaget, där även djurbilarna kom och sen var det hela vägen där, det var slakthallen. Och sen gick det ut då från Förbindelsehallen ut till firmorna. Och sen fanns det då, på Förbindelsehallen går det ut två kroppar mot Bergfalk till, där var det också. I hörnan där KMK har nu, där var det slakt också. Så där var lamm och såna där saker. Så det var olika ställen. För där utanför där Bergfalk ligger var det var bara en gräsmatta med träd och sånt när jag växte upp. Sen började det komma bilar mer och mer och då gjorde dom parkering innan dom byggde det där huset. Och då gick ju tågen här inne. Det var smalspårig järnväg. Dom hade ju lokstallarna uppe i hörnan där man går upp till korvkiosken där. Palmfältsvägen - Arenavägen som det heter idag, där låg lokstallet. Så det var lite annorlunda.

När jag bara började jobbade vi lördagar. Vi började städa efter klockan ett på lördagen då, och så fick man hålla på söndagen med. Eftersom det fanns ju inte varmvatten. Det fanns bara lite, det räckte 20 minuter, nånting, räckte det va. Och så fick man vänta så det tog ju ett par timmar innan det liksom hade värmts upp igen, och då fick man hitta på nåt annat under tiden. Och vi arbetade ju då med kaustiksoda. Det fanns ju inte dom här tvättmedlen som är idag, så man blandade såpa så att det liksom skulle fara ut tvättmedel över golvet. Så det var lite vanskligare att jobba egentligen.

Mycket vassa och farliga grejer. All vår personal är utbildad för det. Så en gång om året har vi utbildning så att alla ska liksom uppmärksamma att det är farligt. Allt är farligt. Allt är vasst. Så att man liksom inte slarvar. Och tvättmedlet, det är farligt, du kan ju inte blanda tvättmedlen heller. Surt och alkaliskt det går ju inte.

E: Är det svårt att hitta folk?

Nå vi har inga problem. Tvärtom, vi får säga ifrån. Ja, för vi har aldrig gått ut och sökt folk på det sättet. Utan har vi fått jobb du vet, så har vi pratat med våra grabbar och det är alltid nån som har nån som vill jobba. Åh vi har börjat, jag vet inte om man får säga så, när jag började jobba så var vi bara svenskar. Det fanns ju så att säga inga utlänningar förr. Ah, å sen när vi behövde folk då var det ju finländare. Sen har man gått över till polacker och så va. Men sen så funkade inte det, dom blev försvenskade så att säga. Dom blev lika gnälliga som oss. (skratt) Och sen har det gått ner va. Spanjorer och sånt va. Idag är vi nere i Eritrea. Å dom är de absolut bästa människor som finns att arbeta. Dom ställer upp för företaget, inte bara för att tjäna pengar utan dom ställer upp helhjärtat. Och dom har alltid nån kompis som kan ställa upp om vi har kris och det behövs, alltid nån. Och dom erbjuder sig själva, för dom vill ju ofta ha två månaders semester (så att dom kan åka hem). Och då tar dom vartannat år och så där va. Men det behöver inte vi bry oss om för då har dom nån kompis som kan lära upp sig på jobbet. Så när dom släpper då vet vi att han gör jobbet perfekt. Å det är kanon alltså. Så att nåra svenskar det vill vi inte ha å jobba. Nu har vi ju det. Men det har faktiskt blivit så att. Här skäller dom på utlänningar och jag tycker det är det bästa folk som finns jag. Vad det gäller arbete, för dom vill jobba. Och vi måste ju ha så. För att, vi säger att vi städar här, och så säger ni att ikväll det här måste vi ha städat. Ah, vad gör vi, det är bara att jobba då. Men är man svensk, ja då säger man så här: men klockan fyra ska ja hämta mina barn serru, det går inte. Eller så ska grannen va sjuk eller nånting. Dom säger ingenting. Dom bara: tack, tack och sen så jobbar dom. Och det är ju så man vill ha som företagare va. Att jobbet går nästan i första hand. Nej, så det är inga problem med personal.

Nu håller vi på att testa ett jobb. Nu vet jag inte vad dom heter, Bedos, Benos... dom ligger här på Slakthusgatan. Åh stekbord och grejor, vi har inte jobbat med såna saker. Nä, då är det min bror och två killar till som, – Nej, men det kan vi vara med på, vettu, det hinner vi så gör vi det före det... så har dom gått där i två veckor och testat dom här va. Det finns ingen svensk som säger – Åh jag kan väl jobba några veckor, det gör väl ingenting. Så personalen är jättebra.

Framtiden. Ja vi hänger kvar så länge det finns jobb och dom vill ha oss. Sen får väl vi då eventuellt flytta med då var vi nu ska ta vägen. Det vet vi ju inte.

A: Hur har det förändrats i området?

Ja, dom har ju till och med bytt namn på tunnelbanestation. Det hette ju Slakthuset förr. Och när Globen byggdes då blev det ju Globen då va. Å Isstadion hette det emellan. Så när jag börja hette det Slakthuset, men det låter väl hemskt antar jag.